

Двѣтъ овчарки.

Радка и Боянка бѣхъ сестрици, първата на осемъ години, а втората — на шестъ. Тѣ живѣхъ на село и баща имъ бѣше овчаръ. На *Гйоргйовъ день* Чичо Богданъ бѣ докаралъ овцитѣ край село и заведе дѣцата си и майка имъ при стадото.

Радка и Боянка, като гледахъ малкитѣ весели и пѣргави агънца, се зарадвахъ тѣй много, щото не знаехъ на земята ли се намиратъ или на небето. Тѣ гледахъ ги какъ весело се гонѣхъ и подскачатъ на брѣга; мѣчихъ се да си хванѣхъ по едно или баремъ едно, та да си го погладѣхъ и да го поцѣлуватъ, но не можахъ. И пакъ гледахъ и пакъ се радвахъ! А домакиньтъ и домакинката се расхождахъ важно, посочвахъ ту къмъ една овца, ту къмъ друга и приказвахъ си тихичко. Най-послѣ и тѣ загледахъ агънцетата и чухъ колко имъ се радватъ Радка и Боянка.

Тогава бащата хванъ двѣ агънца и подаде едното на Радка, другото на Боянка съ тѣзи думи: „вземѣте, подрѣжете, помилвайте си ги — тѣ сѣ ваши“. Дѣцата пригърнахъ агънцата и починахъ да ги цѣлуватъ, но тѣ толкозъ мърдахъ, щото тѣ едвамъ ги одържахъ. Бащата ги взе едно по едно и каза:

— Всичкитѣ наши овци иматъ по единъ бѣлѣгъ на дѣсното ухо — дупчица. На твоето агънце, Радке, ще отрѣжъ малко отъ дѣсното ухо, а на Боянкиното — отъ лѣвото, лесно да ги познавате. Радка и Боянка се забравихъ отъ радость, за-